

EIJA JANSSON

AURINKOLAIVA

SAAGA-KIRJAT

AURINKOLAIVA

EIJA JANSSON

AURINKOLAIVA

Saaga-kirjat

© Eija Jansson 2019

Kustantaja: Nintek Oy Saaga-kirjat

ISBN:978-952-7165-30-0

Painopaikka:Books on Demand, Nordersted, Saksa

PROLOGI

Mikael Suurikivi pysäytti autonsa okranväriseksi rapatun talon eteen. Sen ikkunat kiittelivät ja yleisilme oli siisti. Talon kunto näytti siis päällisin puolin tyydyttävältä ja sopisi erinomaisesti heidän suunnitelmiinsa, jos se osoittautuisi myös asuttavaksi. Vuokraaja oli taannut talon olevan kunnossa, mutta asioita saattoi katsoa niin monin tavoin. Suurikivi katsahti vieressään istuvaa naista, jolla oli pitkä, kullanhohtava poninhäntä ja joka oli pukeutunut täysin mustiin. Musta sopi naiselle.

Mies hymyili ja nousi autosta.

Lumi oli pakkautunut tiiviiksi kinoksiksi talon ympärille, paljaat koivut seisoivat tontin rajalla harmaat oksat harittaen. Ankeuteen antoivat väriä muutamat sembramännyt sekä oikealla oleva tuuhea kuusiaita. Tontin laidassa, kuusiaidan vieressä oli punamullalla maalattu talousrakennus monine ovineen. Polku oli kolattu säntillisesti auki.

Pihamaalle oli pysäköity siniharmaa Skoda ja vanha C-sarjan Mersu, joten omistaja varmaankin oli jo paikalla, vaikka he olivat hiukan etuajassa. Nurkan takaa ilmestyi keski-ikäinen mies,

jonka ruskea lippalakki oli vedetty tiukasti päähän. Vaikka kevään ensi merkit saattoi havaita ilmassa, tuuli oli voimakas ja kahdeksassa pakkasasteessa pistävän kirpakka.

- Granlund? Suurikivi varmisti. - Minä olen Mikael Suurikivi ja me tulimme sovitusti katsomaan tätä taloa.

- Aivan, aivan, mies hymyili ja tarjosi kättä, johon Suurikivi tarttui. - Tervetuloa vaan.

Samassa ovi avautui ja ulos astui nuorehko mies kantaen olallaan isoa urheilukassia.

- Minä sitten lähdenkin, hän sanoi ja ojensi avaimen Granlundille.

- Kiitos vaan ja hyvää matkaa, Granlund vastasi ja työnsi avaimen taskuunsa. Hän katsoi, kun mies heitti kassinsa Mersun takapenkille ja kääntyi portista ulos. Sitten hän tervehti naista, joka oli vasta nyt liittynyt heidän seuraansa.

Nainen mutisi nimensä niin nopeasti, ettei hivenen huonokuuloinen Granlund saanut siitä juuri selvää. Sanoiko se Piia vai Tiia tai liekö ollut Tiina. Granlund hymähti mielessään ja ajatteli, että nuoret naiset eivät kohta osaa puhua lainkaan. Hän inhosi nenäänsä honottavia, kimeä-äänisiä laulajia ja nuoria naisia, joiden ääni narisi kuin vanhat, ruostuneet liiterin saranat. Heitä kuunnellessa teki mieli mennä tuikkaamaan tilkka öljyä kurkkuun.

- Mennäänpä ensin sisään, Granlund touhusi ja otti esiin avainnipun. - Kaikkia ovia ei ole sarjoitettu samalle avaimelle. Tässä hän majaili parin vuoden ajan komennusmiehiä ja toki he halusivat, että kukaan toinen ei pääse heidän omaisuuteensa käsiksi.

Tuo äskeinen kaveri oli viimeinen lähtijä.

Suurikivi kulki Granlundin perässä ja katseli ympärilleen; talo oli kuin luotu heidän tarpeisiinsa. Granlund kuului selittävän, että joissakin huoneissa on vähän huonekaluja, mutta jos niitä ei tarvitse, niin hän tilaa auton hakemaan ne pois.

- Ei, ei, antakaa vain olla, Suurikivi sanoi. - Me kun pidämme täällä pienimuotoisia koulutus- ja kurssitilaisuuksia, niin voimme myös majoittaa varsinkin kauempaa tulevia kurssilaisia. Huonekalujen sopii antaa vain olla, jos se teille käy. Ja meitäkin helpottaa, kun ei ihan kaikkea tarvitse ryhtyä alkajaisiksi hankimaan.

- Ilman muuta, ilman muuta, se helpottaa minuakin kovasti, Granlund hykerteli. Hän oli lähes varma, että mies vuokraisi talon. Hän oli typeryyksissään ostanut talon seurakunnalta, tosin pilkkahintaan, mutta kulut alkoivat juosta välittömästi. Innostuksissaan hän oli maalannut ja tapetoinutkin jokusen huoneen, joihin oli vähäksi aikaa löytänyt vuokralaisia, nuoria opiskelijoita tai muita lyhytaikaisia käypäläisiä. Mutta talo sijaitsi liian kaukana keskustasta, eivätkä nykynuoret halunneet asua etäällä opinahjoistaan, varsinkin kun harvalla oli autoa käytössään. Näin vuokrausbisnes ei ottanut luonnistuakseen. Komennusmiesten löytyminen oli ollut onni, sillä vuokran oli maksanut työnantaja ja se oli tullut säännöllisesti ja varmasti. Summalla oli mukavasti paikannut oston jättämää lovea pankkitilillä.

Habita oli ottanut hoitaakseen talon myynnin jo talvella, mutta ainuttakaan tarjousta ei ollut tullut. Sitten tuli tämä herrasmies, joka halusi vuokrata talon kurssikeskukseksi. Granlund toivoi,

että mies ei peräydy suunnitelmissaan. Granlund oikeastaan toivoi, että mies ostaisi talon ja tekisi sillä mitä lystäisi, mutta totta kai maksava vuokralainenkin oli parempi kuin ei mitään.

Entisestä seurakuntasalista oli tehty yhteistila, jossa oli pari pöytää ja tuolit niiden ympärillä, pitkä senkki seiso i vasemman seinustan korkealle kohoavien ikkunoiden alla. Kaksi kulunutta nojatuolia sohvan ja pienen pöydän kera oli keskellä lattiaa. Vanha kuntopyörä ja iänikuinen kuntolaite oli aseteltu perimmäiseen nurkkaan.

- Tuosta eteisestä menee portaat kellaritiloihin, jonne voi nuotavarat kantaa, sikäli jos ette niitä tarvitse jossain muualla. Voin tietysti ne viedä poisikin, Granlund viittasi kädellään kuntolaitteisiin.

- No, ne me voimme varmaan säilöä sinne kellariin, katsotaan nyt, Suurikivi sanoi mietteliäästi ja tarkasteli huonetta. Hyväksyvä pään nyökkäys kertoi, että hän oli tyytyväinen näkemäänsä. - Tämä sali on erinomainen paikka luentojen pitämiseen, erilaisiin kokouksiin ja puhetilaisuuksiin.

- Aivan, Granlund vahvisti tomerasti nyökäten. - Tässä on tilaa isommallekin joukolle. Keittiötilat ovat tuossa vieressä, ja muita huoneita on reilusti isonkin porukan majoitukseen.

Suurikivi nyökkäili ja kulki ympäri taloa. Mustiin pukeutunut nainen jäi seisomaan erään huoneen ikkunan eteen ja sanoi honttavalla äänellään jotain, josta Granlund ei saanut selvää. Suurikivikään ei kommentoinut, joten he jatkoivat talon tarkastelua.

- Pihalla on talousrakennus, josta löytyy sauna, pieni askartelutila ja liiteri, jossa tällä hetkellä on jonkin verran puita jäljellä.

Ne joudutte itse hankkimaan, kun loppuvat.

- Selvä se, Suurikivi vastasi.

- Ja kellarissa on suihku vessoineen, samoin yläkerrassa. Tässä kerroksessa on vain pelkkä vessa, Granlund jatkoi. - Mutta jos haluatte vielä yksin kierrellä ja miettiä, niin olkaa hyvä vaan.

- Ei tarvitse, olen nähnyt kaiken tarpeellisen, joten emmeköhän allekirjoita vuokrasopimuksen, Suurikivi sanoi hymyillen.
- Tehdään se nyt aluksi vuodeksi ja katsotaan jatkoa sitten.

- Minullehan se sopii hyvin. Milloin haluatte sopimuksen alkavan? Granlund tiedusteli.

- Kahden viikon päästä pääsemme tänne takaisin ja tuomme jotain tavaroita tullessamme. Tarkoitus olisi jo toukokuun alussa vetää ensimmäinen kurssi.

- No, eihän siinä mitään, minulla on sopimus pohja täällä valmiina, joten istutaanpa tuonne ja käydään asiat läpi.

Yllätyksekseen Granlund sai mieheltä vuokravakuuden vaatimalleen kahdelle kuukaudelle käteisenä, mutta mikäs sen parempi. Hän lisäsi papereihin maininnan käteismaksusta ja jätti avaimet saman tien Suurikivelle. Jälkeenpäin hän harmitteli, että muutamalta murheelta olisi välttynyt, jos olisi ymmärtänyt kaivaa Aurinkolaiva-nimisestä yhdistyksestä tietoa jostain. Mutta mistäpä sitä tavallinen mies, joka muutenkin juuri ja juuri nettiä osasi käyttää, olisi arvannut sellaiseen ryhtyä, kun taskussakin oli ihan mukiin menevä summa rahaa.

1.

Sali oli lähes täynnä ihmisiä. Hiljainen puheensorina täytti tilan ja hermostunut vaatteiden kahina antoi odottaa pikaista tilaisuuden alkua. Taaempänä viimeisillä paikoilla istui muutama utelias naapuri. Kiltisti he maksoivat viiden euron muka vapaaehtoisen kolehdin ovella. Tilaisuuden piti olla avoin kaikille, postilaatikoon tuikatussa esitteessä oli niin luenut. Mutta sinnikäs tyttö oli helisyttänyt pientä keräyslipasta siihen malliin, ettei Jurmalaisen Ottoa lukuun ottamatta kukaan ollut kehdannut kävellä maksamatta ohi. Tyttö oli hymyillyt kauniisti sinimustiksi väritetyin huulin. Tukkakin oli violetti kuin huutokauppakeisarin Helillä, mutta paljon tummempi. Silmät sillä olivat kylmät ja viirullaan kuin sudella, joka arvioi kauempana olevaa saalista. Tyttö sanoi rahojen menevän hyväntekeväisyyteen. Joku tuhahti uskomatta, mutta maksoi, koska oli utelias seurakuntakeskuksen uudesta elämästä. Joka paikkaanhan sitä piti nykyisin maksaa, jopa vessaan, niin miksi ei sitten tähän tutustumistilaisuuteenkin, tuhahtelija kuiskutteli vieressä kävelevälle harmaapäiselle naiselle.

Sali oli muuttunut hiukan siitä, kun Suurikivi oli sen vuok-

rannut. Pari nuorta miestä oli majoittunut hetimiten taloon ja aloittanut omat toimensa. Salin edessä oli pieni korkeahko pöytä, sellainen, joita tavataan puheiden pitäjien edessä nähdä. Sen takana oleva seinä oli maalattu tummalla sinisellä ja päälle oli teipattu suuri kullanvärinen tarra, joka kuvasi purjelaivaa taustallaan mereen laskeva aurinko. Tarran yläosassa oli A-kirjain. Korkeiden ikkunoiden alaosaan oli vedetty värikästä muovikalvoa, josta valo heijastui kauniisti, mutta joka selvästi pimensi tilaa. Oikealle, josta johti ovi keittiötiloihin, oli ripustettu pitkä, tumman liila verho peittämään ovea, joka oli maalattu mustaksi. Yleisö ei ovea nähnyt, sillä verho oli oven edessä kuin suihkun verho ja muodosti ikään kuin minieteisen ennen salia. Nyt tuo verho liikahti ja vaikuttavan näköinen mies hyvin istuvassa puvussaan ilmestyi yleisön eteen. Joltain pääsi tahaton huokaus.

- Minä olen Mikael Suurikivi ja edustan tätä yhteisöä, jonka avulla tuomme myös teille, hyvä yleisö, stressittömämmän ja helpomman elämän sanoman luoksenne. Me uskomme meitä suurempaan, mutta emme välttämättä nimitä sitä jumalaksi. Uskomme luontoon, luojaan, henkeen, uskomme siihen mitä emme näe, mutta jonka voimme kokea. Ja me olemme kokeneet sen kosketuksen, hyvän tahdon ja vaurauden sen myötä. Kun toimimme tuon meille välitetyn tahdon mukaan, saamme tarvitsemamme. Saamme rahaa, kun sitä kipeimmin kaipaamme...

- Jos toivon lottovoittoa, saanko senkin, Jurmalainen suhahti ivallisesti hymyillen naapurinsa korvaan.

- Ei, ette saa lottovoittoa, ainakaan päävoittoa, mutta se raha, jonka tarvitsette, tulee jostain yllättäen, enkä tarkoita tilipäivää,

kuului jylisevä ääni edestä.

Jurmalainen nosti katseensa yllättyneenä. Puhujalla täytyi olla superkuulo. Mies katsoi Jurmalaista ja nyökkäsi leveästi hymyillen kuin vahvistuksena Jurmalaisen ajatuksille. Jurmalainen nielaisi ja mielessä vilahti säikähdys.

Verhon takaa Suurikiven lähelle oli tullut vanhempi, tukevarakenteinen mies kasvoilla hartaan vakava ilme, ja kohta ilmestyi kaksi nuorta, mies ja nainen, molemmilla tummat paidat ja ystävällinen hymy kasvoillaan. Miehellä oli kitara ja naisella tamburiini. He istuivat tuoleille, jotka oli asetettu oikealle puhujasta.

Mikael Suurikivi kertoi kuulijoilleen siitä miten hyväksymällä ja pyytämällä voimaa, jonka voi tuntea, mutta jota ei voi nähdä, on mahdollista saavuttaa paljon.

- Negatiivisuus on pahin vihollisenne, älkää siis epäilkö vaan uskokaa ympärillänne olevaan voimaan! Sairaus on negatiivisuuden syy, puratte sairautenne kautta teitä tuhoavia ajatuksia ja solunne vaikeroivat, muuttuvat, tulehtuvat, päätänne särkee, silmissänne kipunoi. Kääntykää tielle, jonka teille tässä osoitamme, liittykää Aurinkolaivan sisarten ja veljien joukkoon ja pian tunnette voivanne paremmin ja paremmin, pian huomaatte, että lompakossanne on aina jokunen lantti enemmän, ettekä koe jatkuvaa puutetta ja vyön kiristystä. Mutta teidän täytyy antaa saadaksenne. Teidän täytyy uskoa, että maailmassa on voimia, jotka repivät teitä joka suuntaan, pyrkivät käyttämään teitä hyväkseen tavalla tai toisella. Sen vältätte valitsemalla yhteisen tien kanssamme. Valitkaa tämä meidän osoittamamme suunta ja

jättäkää kaikki muu. Sisimpänne saa silloin rauhan.

Mikael Suurikivi katsoi mustin, laajennein silmin hiljaista yleisöään. Sitten joku puhkesi taputtamaan ja suurin osa salista hakasi käsiään yhteen. Jurmalainen naapurinsa kanssa ei siihen yhtynyt, heidän ilmeensä kertoivat mitä mieltä he moisesta olivat.

- Kysynkin nyt, puhuja oli siirtynyt pois puhujapöntön takaa ja seiso i kädet levällään kuin syleillen salissa olijoita, – oletko saavuttanut tavoitteesi, oli se mitä tahansa. Oletko toivonut rahaa tai työtä, mutta rämmit yhä tummissa vesissä? Haluatko elää elämäsi huolettomana ja vapaana miettimättä toimeentuloa? Oletko yksin, kaipaatko vierellesi kumppania? Haluatko pysyä terveenä? Haluatko tervehtyä kipuillessasi sairautesi kourissa? Näihin kaikkiin ja moniin muihin kysymyksiin löydät vastauksen, kun liityt meihin. Me emme pyydä paljon, mutta annamme tuplaten takaisin, kun aika on oikea.

Mies seiso i hiljaa ja antoi katseensa kulkea penkkiriviltä toiselle. Sitten hän hymyili ja nyökkäsi ja jatkoi:

- Muista, että meidän uskomme meitä suurempaan voimaan saa kaiken tapahtumaan. Ei toki sormia napsauttamalla, mutta se avaa sinulle oven ja näyttää tien, jota pitkin kuljet kohti tyyntä, rauhaisaa ja turvallista elämää. Ja jos uskosi horjuu, me olemme tukenasi, me olemme aina lähelläsi. Emme saarnaa maailmanloppua, vaan kerromme hyvydestä, niin hengellisestä kuin aineellisestakin. Toki se vaatii uhrauksia, se vaatii nimittäin itsekuria, itsetutkistelua, kenties eroa ihmisistä, jotka vievät sinua väärään suuntaan. Mutta muista, kun karsit huonon oksan, versoo kohta kaksi tervettä oksaa tilalle. Me teemme matkaa rin-

nallasi, iloitsimme onnestasi, tuemme, kun kompastut, lohdu-
tamme, jos pelkää. Kun muutat ajatuksesi, muutat myös itsesi,
tulevaisuutesi ja elämäsi suunnan. Yksinkertaista ja helppoa.

Suurikivi piti jälleen tauon. Hänen voimakas, hypnoottinen
äänensä oli kulkenut takimmaiseen penkkiriviin asti. Joku tui-
jotti miestä kasvoillaan haltioitunut ilme, jonkun toisen otsan
rypistys antoi ymmärtää, että moisen kaunosieluisen puheen
jälkeen sopi epäillä sanojen todenperäisyyttä. Yhtäkkiä hänen
kasvonsa sulivat hymyyn, joka paljasti virheettömän valkoisen
hammasrivistön ja kaiversi hymykuopat poskiin.

- Näin tutustumisen kunniaksi olemme kattaneet kahvipöy-
dän, ja voitte samalla keskustella Piian, Annen ja Jonin kans-
sa yhteisöemme ideologiasta. Jos haluatte liittyä meihin, olette
sydämellisesti tervetulleita. Ottakaa pois lähtiessänne ovensuu-
pöydältä esitteemme ja tutustukaa siihen rauhassa.

Meillä on erilaisia lyhytkursseja, mutta myös pitempää opin-
tietä tarjolla, joiden avulla pääsette alkuun oman henkisen mi-
nänne löytämisessä. Pidämme myös avoimia yleisötilaisuuksia,
jonne jokainen teistä on tervetullut. Tänään tarjoilemme Henrii-
kan ja Jonin musiikkiesitysten jälkeen kahvia ja teetä, kakkujen
ja keksien kera. Mutta nyt siis Henriikka ja Joni esittävät teille
pari kaunista musiikkikappaletta. Lisäksi voitte kysellä ja kes-
kustella myös toiminnanjohtajamme Jukka Liun kanssa kaikista
asioista. Voitte kysyä kurseistamme, yleisötapautumistamme
tai mistä tahansa mieleenne tulleista asioista toimintamme puit-
teissa. Vastaamme parhaamme mukaan.

Suurikivi viittasi takanaan seisovaan mieheen, joka veti suu-

pielensä ystävälliseen hymyyn ja nyökkäsi hieman. Mies oli selvästi aasialaista alkuperää vinoine silmineen ja tummine hiuksineen. Suurikivi käänsi katseensa seinän vierustalla seisovaan violettitukkaiseen naiseen, jonka musta suu oli hymyssä, pää hieman kallellaan ja rentoina riippuvat kädet edestä löyhästi ristissä.

- Ja Anne vastaa kysymyksiinne heti, kun tarjoiluiltaan ehtii. Nyt hyvä yleisö, nauttikaa talon antimista.

Nopeasti Suurikivi katosi verhon taakse ja yleisö jäi kuuntelemaan musiikkiesitystä. Nuori nainen lauloi kauniisti, hänellä oli vahva ääni eikä kitaristikaan ollut hullumpi. Laulut kertoivat antautumisesta, elämästä, joka oli helpompaa, kun liittyi yhteen, kun saattoi rakastaa ja luottaa rakkauteen. Niiden sävel ja sanat imivät ajatuksia ja tunteita lähemmäs, kutkuttelivat antautumaan vastarintaa tekemättä.

Takarivissä istunut Jere tarkkaili yleisöä, josta osa oli selvästi rentoutunut laulun edetessä. Jere koetti nähdä tutut kasvot, mutta hän joutui pettymään. Hän oli ollut aivan varma, että Sofia olisi paikalla. Hän muisti kuukausia sitten käymänsä keskustelun naisen kanssa. Silloin Sofia oli kertonut antavansa elämänsä Aurinkolaiva –nimiselle järjestölle. Hän oli löytänyt sieltä rauhan.

- Rauhan! oli Jere karjaissut. - Minkä helvetin rauhan? Mitä varten sinun on pitänyt etsiä jotain rauhaa?

- Olen ollut niin masentunut, elämäni päämäärä on ollut hukassa ja nyt olen sen löytänyt, Sofia oli selittänyt. Silmät olivat anoneet ymmärrystä. Suu oli esittänyt pyynnön: - Sinäkin voisit

liittyä meihin, olisimme kuin iso perhe kaikki yhdessä.

Jere oli pudistanut päätään ja katsonut Sofiaa järkyttyneenä. Hän ei käsittänyt mitä nainen höpisi rauhasta ja eksymisestä, elämän päämääristä tai vallasta ohjata itse elämäänsä. Mitkään sanat eivät kuitenkaan olleet saaneet Sofian päätä kääntymään. Jere oli jäänyt kadulle katsomaan etäännyvän Sofian selkää. Suru ja paha mieli olivat tuntuneet tukahduttavilta. Myöhemmin hän oli koettanut ottaa selvää Aurinkolaiva-yhdistyksestä, mutta kovin paljon tietoa siitä ei löytynyt. Jokunen tyhjänpäiväinen kommentti keskustelupalstalla oli ollut ainut saalis. Mikä oli tuo kummallinen yhteisö, josta ei löytynyt tietoa, mutta joka vei mieheltä morsiamen? Vaikka aikaa oli kulunut lähes puoli vuotta, Jere ei ollut unohtanut, ja törmättyään tuttavansa luona kutsuun tutustua Aurinkolaivaan, hän päätti mennä ottamaan selvää asioista.

Tässä hän nyt istui ja ihmetteli. Hän sai kuvan, että yhteisö tai järjestö tai mikä hihhulifirma lieneekään oli jonkinlainen välimuoto uskonnollisesta lahkosta, new age -liikkeestä ja jostain terve sielu terveessä ruumiissa -ideologiasta. Ja Sofia oli hurah-
tanut siihen mukaan. Sitä sopi ihmetellä.

Ihmiset parveilivat kahvipöydän ääressä ja napsivat pieniä keksejä, joivat kahvia ja tunkivat kakkua suuhunsa kuin eivät ennen olisi moista herkkua saaneet. Ilman kun sai, piti syödä, vaikka vatsa ei vetäisikään. Jere ei välittänyt tarjoilusta. Iloinen mieli oli tarjoilun myötä lisääntynyt. Joku harmaapäa mummo naureskeli toiselle, että onpa tujua kahvia, kun niin keveältä tuntuu

Jere etsii entistä tyttöystäväänsä Sofiaa ja tulee siksi osallistuneeksi oudon yhdistyksen, Aurinkolaivan avajaisiin. Tyttöä ei löydy, mutta Jere palaa myöhemmin takaisin ja näkee jotain kauhistuttavaa.

Rikospoliisit Anttonen ja Salo lähtevät Karihaaraan palopaikalle, jossa klapikasan alta paljastuu ruumiita. Tutkintaa hankaloittaa se, että ruumiita ei voida nopeasti tunnistaa, koska näiltä puuttuu pää.

Viimeisiä päiviä töissä oleva komissario Palosaari ehtii osallistua tutkintaan, kunnes Jere ja hänen ystävänsä Henriikka löytävät miehen tajuttomana Aurinkolaivan tiloista.

Keitä olivat nuo päättömät ruumiit? Miksi heidät oli surmattu? Kuka oli moottorina tapahtumissa?

